

Γαλλία εἶμ' ἐγὼ, ἀπώλετο, Μεγαλειότατε, οὕτω βεβαίως, ὅση βεβαίον εἶναι ὅτι ἐγὼ ἐπιστρέφω εἰς τοὺς ἐν Γονέσῃ μύλους μου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) E. I. Σ.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΛΕΒΕΡ.

Ὁ ἦχος τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς ἤδη μακρόθεν ἀντῆχει, αἱ σημαῖαι ἐμακρύνθησαν, τὸ θορυβῶδες πληθος μετὰ πατριωτικῶν ᾠσμάτων βραδέως ἀνεχώρει· ὁ δὲ εὐγενὴς ἀνδρὶς ἐφαίνετο ὅτι διὰ τοῦ βλέμματος παρηκολούθει τοὺς τελευταίους τούτους τυφῶνας τῆς ἐορτῆς.

Πάραυτα, ἄλλοι περὶ αὐτὸν δὲν ἔμειναν, εἰμὴ παρὰ τινὰ, μὲ τοὺς ἐκ θάρρους στεφάνους παίζοντα, τοὺς ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ κρεμαμένους, καὶ τινες γέροντες, θεωροῦντες αὐτὸν μετ' ἐρωτικῆς καὶ κατανουκτικῆς προσοχῆς.

— Τέλος, εἰπέ τις ἐξ αὐτῶν, τὴν ἀκρωτηριασμένην χεῖρά του ἐκτείνων πρὸς τὸν ὀρειχάλκον, τέλος, ἰδοὺ αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν του! Ὅταν οἱ Αἰγύπτιοι περιδιαβάσωσιν ἐνταῦθα τὴν ἐσπέραν, θὰ εὕρωσι διαδαινόντες τοῦ στρατηγοῦ τῶν τὸ ὑπερήφανον μέτωπον, καὶ δύνανται νὰ κάμωσιν πρὸς αὐτὸν τὸν στρατιωτικὸν χαιρετισμόν!

— Ὁ ἄπλοὺς ἐξ ὀρειχάλκου ἀνδρὶς δμοιάζει πραγματικῶς μ' ἐκαῖνον, πεντηκόνταρχε; ἡρώτησέ τις τῶν γερόντων, τὸν ὅποιον ἐκ τῶν ἀργυρῶν πορπῶν τῶν σανδαλίων του, τοῦ λεμοπτύχου καὶ τῶν πρασίνων διόπτρων του ἐξελάμβανες ὡς πρέσβυν, βεβαίως δὲ θὰ ἦτον ἔμπορος τις ἀποσυρθεὶς πλέον τοῦ ἐμπορίου.

— Ἐὰν τοῦ δμοιάξῃ; ἀπεκρίθη ὁ ἀπόμαχος, ἐκτὸς τοῦ χρώματος, νομίζω ὅτι βλέπω αὐτὸν τὸν Κλέβερ.

— Λοιπὸν, ἦτο πολὺ ὠραίος ἄνθρωπος; ἡρώτησεν ὁ ἔμπορος, περὶτρέχων διὰ θαυμαστικοῦ βλέμματος τὴν ἰσχυρὰν μορφήν τοῦ ἀγάλματος.

— Ἐξωτερικὸν μεγαλοπρεπὲς πολίτου, μετέχοντος ἐκ τοῦ γένους τοῦ ληστοῦ Μουράτου,

— Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἦτο μέγας στρατηγός;

Ὁ ἀπόμαχος καὶ οἱ συνεταῖροι αὐτοῦ ἐθεώρησαν ἀλλήλους μυκτηρίζοντες.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἀπόμαχος, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε κακὸν χαρακτῆρα, ὡδήγησεν ἡμᾶς εἰς μέρη, ἐνθα δὲν ἔπρεπε νὰ προσκόψῃ.

— Ὑπηρετήσατε μετ' αὐτοῦ;

— Ἀπὸ τὸ 1792 μέχρι τοῦ 1800.

— Τῇ ἀληθείᾳ; τότε λοιπὸν διηγηθῆτε μας τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, πεντηκόνταρχε, εἶπεν ὁ μὲ τὸν λαίμαργον γέροντα, πλησιάζων πρὸς τὸν ἀπόμαχον μετ' ἀπλοῦς περιεργείας.

— Ἡ ἱστορία αὐτοῦ, πολῖται, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, ἤθελεν ἔχει χρεῖαν ἄλλου τινος, μᾶλλον γεγυμνασμένου ὡς πρὸς τὸ λέγειν, ἵνα ἐκθέσῃ ταύτην καθαρώς. Τούτῳ δὲ μόνον δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι α' Ὁ

(ΤΟΜ. Δ'. ΦΥΛΛ. 83)

Οἰάνθινος πατὴρ» (1), ὅστις ἐγίνωσκε τοὺς ἀνθρώπους, ἔγραψε περὶ αὐτοῦ τὸ «ὅταν ὁ Κλέβερ ἐπορεύετο εἰς πόλεμον, ὁμοίαζε τὸν Θεὸν τῶν μαχῶν.»

— Καὶ ἐγεννήθη εἰς Στρασβούργον;

— Ἐν ἔτει 1754. Πολλάκις ἤκουσα αὐτὸν νὰ διηγητῇ, ὅπότεν ἦτον ἐπιλοχίας εἰς τὸ σῶμα, ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν εἰς τινὰ γέροντα ἐφημέριον, ἐπειτα εἰς ἓνα ἀρχιτέκτονα, ὅστις ἠθέλησε νὰ τῷ διδάξῃ τὴν τέχνην του. Ἡμέραν δὲ τινὰ εὐρίσκόμενος εἰς τι καφανεῖον ἤκουσεν ἔξ φιλαρέσκους νέους ἐξυυρίζοντας δύο Γερμανοὺς κυρίους, οἵτινες εἰς μίαν γωνίαν ἔπινον ζῦθον. Ὁ στρατηγός, ὅστις εἶχεν ἀνάστημα ἐξ ποδῶν καὶ ἐξωτερικὸν ὄχι τὸσον κακὸν, ἠνάγκασέ τὰ παιδάκια ταῦτα ἀλλαχθεὶς νὰ ψάλλωσι τοὺς ὀνειδισμοὺς των. Ἀλλ' ἀντεστάθησαν τὸσον, ὥστε ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς ἠναγκάσθη νὰ τοῖς δώσῃ ἓν καλῶς ἐφηρμοσμένον μάθημα. Οἱ κύριοι, οἵτινες εἶχον, φαίνεται, βαθμὸν τινα εἰς τὴν πατριδα των, τὸν ἔλαβον μετ' ἑαυτῶν εἰς τὸ Μόναχον, χάριν εὐγνωμοσύνης, καὶ εἰσῆξαν αὐτὸν

(1) Ὅνομα τὸ ὅποιον οἱ παλαιοὶ στρατιῶται εἶδον εἰς τὸν Ναπολέοντα.

εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον, ἀπ' οὗ ἐξήλθεν ὑπολοχαγός. Πάραυτα ὁμοῦς ἐννόησεν, ὅτι ἡ προαγωγή του ἦτον ἀλλαχού καὶ ἐπανήλθεν εἰς Βερόντι.

Συνεπεία τῆς ἐπελθούσης ἐπαναστάσεως, ἠννόησεν ὅτι τὸ ἔργον του ἦτο νὰ διδῇ καὶ νὰ λαμβάνῃ πληγὰς. Ἐρχισεν δὲ προκαλέσας εἰς μονομαχίαν, τοὺς δύο συνταγματάρχας, ἐκ τοῦ συντάγματος τοῦ βασιλικοῦ Λουδοβίκου, ὅστις κατὰ τοῦ λαοῦ ὠπλίσθη, καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ ἐπαναφέρωσιν ἐντὸς τῶν στρατῶνων τὰ στρατεύματα.

Κατὰ τὸ 1792 κατετάχθη εἰς τὸ τέταρτον Τάγμα τοῦ νομοῦ τοῦ Ἀνω-ῚῚνίου. ἔτυχε δὲ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸ αὐτὸ σῶμα, καὶ τότε τὸν ἐγνώρισαν.

— Τὸν ἠκολουθήσατε παντοῦ, Πεντηκόνταρχε;

— Παντοῦ ἐστάλημεν κατ' ἀρχὰς διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν Μαγουντίαν, ὃ δὲ Ἰωάννης, τόσον ἠνδραγάθησεν, ὥστε ἀμέσως διωρίσθη ταγματάρχης, ἐπέτυχεν μίᾳ ἐντίμου συνθήκης, καὶ πάντες ἐπιστεῦαν ὅτι χάριν εὐγνωμοσύνης ἡ δημοκρατία ἤθελε τῇ πέμψῃ, ἂν ἔχει ἄλλο τι, τοῦλάχιστον μίαν σπάθην πρὸς τιμὴν, ἀλλ' αὕτῃ ἐξαπέστειλεν αὐτῇ δύο χωροφύλακας, εἰπὺναι τὸν ὠδήγησαν εἰς Παρισίους, ἐπὶ προδοσίᾳ κατηγορούμενον! Ἦτον ἡ ἐποχή, καθ' ἣν τοσοῦτον ἐφρόντιζον περὶ τῆς κεφαλῆς ἐνὸς ἀνθρώπου ὅσον διὰ τὸ ἐπίπωμα κενῆς ριάλης. Ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς μολοντοῦτο ὑπέστηρίχθη. Ἀπελύθη, διωρισθεὶς στρατηγὸς ἐνὸς σώματος ἐκ διαφόρων βπλων καὶ ὠδήγησεν ὅλους ἡμᾶς εἰς Βανδέαν, ἐνθα οἱ χωρικοὶ διεσκέδαζον καρφώνοντες τὸν εὖ φιλοπάτριδας εἰς τὰς θύρας τῶν δημομαρχίῶν ἐν εἰδεί ποντικῶν.

Ἦτο μάχην τὴν ὅποιαν δὲν εἰχομεν ἰδεῖ ἄλλοτε· εἰ λησται ἐμάχοντο μέχρι θανάτου, ὁπότε δὲ ἐτύγγανον ὑπὸ τὴν λόγχην μας, ἐκραζον, «ἀπόδος μοι τὸν Θεόν μου,» ὡς νὰ εἰχωμεν αὐτὸν εἰς τὰ θυλάκια ἡμῶν.

Ὁ Κλέβερ ἐδεβαίου, ὅτι ἦσαν τοσοῦτον ἐξηγριωμένοι, δίδοι οἱ κυανοὶ τοὺς ἀπὴλπισαν· πάντοτε ἐπαναλάμβανε νὰ μὴ τοὺς κακοποιῶμεν· οἱ συστρατιῶται ὁμοῦς ἐδίψουν αἶμα ἀριστοκρατικόν, καὶ τοιουτοτρόπως εἶχεν ἀρκετὴν ἐργασίαν. Ἐπαύθη, διωρίσθη, μετεπαύθη, καὶ πάλιν διωρίσθη εἰς τὸ Τορρού· πάντες ἠθέλαμεν ἀπωλεσθῇ, ἐλλείποντος τούτου, καὶ αὐτὸς ὁ λοχαγὸς Σκουαρδίνος ὁ φίλος του. Ἐμελλόν νὰ κατακερματίσωσιν ἡμᾶς, ὁπότεν ὁ Κλέβερ ἐκάλεσε τὸν λοχαγόν, καί,

— Σκουαρδίνε, εἶπα, πρέπει νὰ ἐμποδίσῃς τὸν ἐχθρὸν, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, διὰ νὰ σωθῇ τὸ στράτευμα. Λάβε ἐν σῶμα τῶν ἐπιλέκτων καὶ φονεύσου μετ' αὐτῶν πρὸ τῆς φάραγγος.

— Μετὰ χαρᾶς, στρατηγέ μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός.

— Ἐτάχθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ σώματος, καὶ πάντες ἀνευ παρατηρήσεως κατεσφαγήθησαν, ἐνῶ ἡμεῖς ἐσωζώμεθα.

Εἰς μάχην τινα παρὰ τοῦ Φρούργων Γοντιέρ, ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν στρατάρχην νὰ προσβάλῃ· δὲν εἰσηκούσθη, καὶ μᾶς κατηφάνισαν.

Ὁ Μορσὼ ἔλαβε τέλος τὴν διοίκησιν ὅλης τῆς ἀποσκευῆς, εἶπε δὲ τότε πρὸς τὸν Κλέβερ·

— Ἐμπροσθέν σου δὲν εἶμαι παρὰ νήπιον. Διεύθυνον σὺ τὸ στράτευμα, ἐγὼ δὲ θέλω ὑπηρετεῖν ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου.

Ὁ Κλέβερ τὸ ἐδέχθη καὶ οἱ Βανδιάνοι κατεσφαγήσαν ἐν πρώτοις εἰς τὸ Μᾶνς καὶ ἀκολούθως εἰς Σαβενάι.

Δὲν ἦτον ὁμοῦς αἰμοδόρος· ἐχάρισε τὴν ζωὴν τεσσάρων χιλιάδων βασιλικῶν συλληθθέντων εἰς τὸν Ἅγιον Φλωρέντιον, ἤρκει δὲ τοῦτο πρὸς καθαίρεσίν του.

— Καὶ δὲν ἀνεκλήθη πώποτε; ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος.

— Ἀργότερα κατὰ τὸ 1794 τὸν ἀπέστειλαν εἰς τὸ πρὸς βορρᾶν στρατόπεδον. Διέβη τὴν Σάμβρην ἀπ' ἐμ. προσθεν τῶν συμμάχων, συμμετέσχε τῆς μάχης τοῦ Φλερὸς, καὶ πάλιν προσέβαλε τὸν ἐχθρὸν εἰς Μαρκιάνης, ἀκολούθως κατέλαβε τὸν περιχαρὰκωμένον στρατόπεδον τοῦ Πολισέλ τῆς πόλεως τοῦ Μὺς, Λουβαὲν καὶ Μασετρίψ. Κατὰ τὸ 1796 δὲ, διέβη τὸν ῚῚνιον διὰ νὰ προσβάλλῃ τὰ ἐχθρικά στρατεύματα, ἀλλ' οὗτοι συνεστράφησαν ὡς νιφὰς χιόνος.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποχωρήσωμεν. Ὁ Μαρσὼ διετάχθη νὰ πυρπολήσῃ τὴν τοῦ Νεβιάδ γέφυραν, ἅμα τῷ διαβίᾳ ἡμῶν, εἰς ταῦτα ὑπῆρξε σύγχυσις, καὶ ἡ γέφυρα ἐπυρπολήθη πρὶν ἢ διαβῶμεν· ὁ δὲ Μαρσὼ ἤθελε νὰ φονευθῇ.

— Ἦσυχα, εἶπεν πρὸς αὐτὸν ὁ Κλέβερ, κατ' ἀρχὰς ὕπαγε μετὰ τοῦ ἱππικοῦ σου νὰ ὑπερασπισθῇς τὴν διάβασιν, καὶ ἐπομένως βλέπομεν,

Διέταξε ν' ἀνακτήσωσι τὴν γέφυραν καθ' ὃν καιρὸν ἡμεῖς ἠθέλαμεν πολεμεῖν τὸν ἐχθρὸν, τὸ ὅποιον εἰς τιτὰς ὥρας καὶ ἐγείνεν, ὥστε διέβημεν τὸν ῚῚνιον ἀβρόχοις ποσὶ· ὡς διηγοῦνται, ὅτε εἰ Ἰσραηλῖται τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διέβησαν ἄλλοτε.

Βραδύτερον ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς ἐπανέφερεν ἡμᾶς εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐνίκησamen εἰς Δουσελδὸρφ, καὶ ἐπομένως εἰς Ἀλψέρσεν.

Κάρολος ὁ Ἀρχιδούξ, ἔδραμεν καθ' ἡμῶν μετ' ἐξήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν· ἡμεῖς δὲ εἴμεθα εἰκοσι! Εἰς Γάλλος κατὰ τριῶν Αὐστριακῶν, τοῦτος ἦτον ὁ λογαριασμός· μὲ βῆμα ταχὺ διήλθομεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ εἰσῆλθομεν εἰς Φραγκφούρτ.

— Ἀλλ' ὁ στρατηγός, εἶχεν ὀπισθὲν του πεζικὸν κινδυνωδέστερον τοῦ τῶν Αὐστριακῶν, ἀπὸ ζηλοτύπους καὶ φιλαύρους, οἵτινες παρέπεισαν τὴν κυβέρνησιν, ὅτι αἱ νίκαι τοῦ Ἰωάννου Βαπτιστοῦ συνέβησαν ὡς ἐκ τῆς ἀπειθαρχείας· ἀνεκάλεσαν αὐτὸν εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐξήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν διαθεσιμότητά του.

— Καὶ ἐνταῦθα ἀπέθανε; ἠρώτησεν ὁ μὲ τὸ δύο-πυρον ἀνὴρ,

— Σιγὰ, μὴ σπεύδεις, φίλε πολῖτα· διατρέχετε τὴν ἱστορίαν, ὡς καὶ ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς, ὠδήγει· τὰ στρατεύματα εἰς ἔξοδον, εἰσέτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν. Μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην τοῦ Κάμπο-Φορμίου, ἐσκέφθησαν ὅτι καλὸν ν' ἀποστείλωσιν ἡμᾶς ἵνα ἴδωμεν τὸ τί συμβαίνει πρὸς τὸ μέρος τῶν Πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου. Ἡ δὲ ἐκστρατεία ἀνετέθη εἰς τινὰ κρυψίνοα, τὸν ὅποιον εὐχαρίστως ἀπέστειλλα ἵνα περιδιαβάσῃ τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου. Ὁ δὲ Κλέβερ, ὁστις ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ζῶντας Κροκοδείλους, ἐξήτησε ν' ἀναχωρήσῃ, καὶ ἐπέβη μετὰ τοῦ στρατάρχου· ἐπληγώθη βαρέως εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ κλίμακος, τὰ πρῶτα τείχη τῆς Ἀλεξανδρείας ἀναβαίνων· συνώδευσε τὸν Βοναπάρτην εἰς τὴν Συρίαν ὅπου ἐκυρίευσεν τὸ Ἐλ-Ἀρίτζ, τὴν Γάζαν καὶ Ἰάφφαν. Ἀκολούθως ἔβη κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες ἤρχοντο εἰς βοήθειαν τῆς Πτο-

λεμαίδος. Ἡμεῖς εἴμεθα δισχίλιοι, ἰδρωμένοι, ἀποκαμωμένοι, καὶ τὴν γλῶσσαν δύο σπιθαμὰς ἔχοντες, ὡς λυσσασμένοι κύνες, ὅταν παρὰ τὸ ὄρος Θαβὼρ συνητήσαμεν εἰκοσυχισχίλιους κιδεροφόρους, παντοειδεῖς, ἐκ διαφόρων χρωμάτων, ὀλίγη ὥρα ἤρκεισεν ἵνα τοὺς καταστρέψωμεν καὶ τοὺς ἀποστείλλωμεν εἰς τὴν ἔρημον. Ἐκεῖθεν ὠδήγησεν ἡμᾶς ὁ Κλέβερ εἰς Ἀβουκίρ. ἔνθα ἀποπερατώσαμεν τὴν κατάργησιν τῆς Ὀθωμανικῆς δυναστείας.

Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἤρχιζεν ἀπαυδῶν ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος καὶ τῶν Μαμαλούκων εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ τῆς πατρίδος του πράγματα δὲν εἶχον καλῶς, καὶ ὅτι ὡς νέος μὲ νοῦν, εὗρισκε τὴν περίστασιν νὰ προαχθῇ. Ἀνέθετο λοιπὸν τὸ στράτευμα πρὸς τὸν Κλέβερ, καὶ κρυφίως ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γαλιαν.

Κατὰ κακὴν τύχην, καὶ ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς ἦτον ἐπίσης βεβαρημένος, καθὼς καὶ ὁ ὑποστράτηγος, ἐκ τῆς ψάμμου, τῶν καμῆλων καὶ τῶν Πυρραμίδων.

Πάντες ἐσκεπτόμεθα περὶ τῶν δημαρχιῶν καὶ μαγειριῶν μας εἰς τρόπον, ὥστε ἤρχισαν νὰ συνθηκολογῶσι μετὰ τῶν Ἀγγλων, ἵνα παραιτηθῶμεν τῆς Αἰγύπτου. Συνεφωνήθη λοιπὸν νὰ ἐπαναφέρουν ἡμᾶς εἰς τὴν Γαλιαν μετ' ὅλων τῶν ὅπλων, τῶν ἀποσκευῶν καὶ τῆς ἀκραιῶν τιμῆς μας, καθὼς αἱ προκηρύξεις ἔλεγον. Ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς, ὅστις εἶχε τὸ σπᾶλμα νὰ βιάζεται ὀλίγον, ὅταν συνελάμβανε τὴν ἰδέαν ἐνὸς πράγματος, ἀπέδωκε πρὸς τοὺς τούρκους τὸ Δαμιάτον καὶ πολλὰ ὀχυρώματα, ἐξίσου καὶ ἡμεῖς ἐμέλλομεν νὰ κενώσωμεν τὸ Κάιρον, καὶ ὁ καθείς ἐμάζωνε τὰ πλυμμένα του κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, ὅπταν ἡμερησία τὴς διαταγῆς μᾶς εἰδοποίησεν, ὅτι, ἐναντίον τῶν συνθηκῶν, ὁ Ἀγγλος ναύαρχος ἤθελε νὰ μᾶς βιάσῃ νὰ παραδῶσμεν τὰ ὅπλα.

«Οἱ στρατιῶται, ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης Βαπτιστὴς, » ὑπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ναυάρχου, δὲν ἀποκρίνονταί εἰς παρομοίας αἰτήσεις, παρὰ μόνον διὰ τῆς νίκης. Ἐτοιμασθεῖτε λοιπὸν εἰς μάχην! »

— Κόπησε νὰ πολεμήσῃς! ἔλεγαμεν καὶ ἡμεῖς ἐπομένως καθείς ἐξετάσας τὴν πύρην καὶ τὸ τηλεβόλον του, ἔδωκεν πρὸ τῶν Αἰγυπτίων. Φθάσαντες παρὰ τὸν Ὁβελίσκον τῆς Ἡλιουπόλεως, εἶδομεν τοὺς ἐχθροὺς εἰς θέσιν μάχης τεταγμένους. Ἦσαν δέκα ἐναντίον ἐνός, καλῶς ὠπλισμένοι, μὲ καλοὺς ἵππους, καὶ ἀποφασισμένοι εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον· ἀλλ' ἡμεῖς ἐμαχόμεθα διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν μας, δύο πράγματα ἰδίως προσφιλῆ εἰς πάντα Γάλλον. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ὀθωμανοὶ κατετροπώθησαν πανταχόθεν· ἐκυριεύσαμεν τὸν στρατόπεδον δελ-Χούκα, ἐπομένως τὸ Σαλαλιέχ· ἔνθα εὗρωμεν, τόσα λάφυρα τὰ ἐπ' αὐτῇ, πᾶσαι αἱ τοῦ τόπου κάμηλοι, δὲν ἠδύναντο νὰ φέρωσι.

Μετὰ ταῦτα ἐπανεφέρην ἡμᾶς ὁ Κλέβερ εἰς τὸ Κάιρον, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ καταλάβωμεν ἐκ δευτέρου, καθ' ὅτι οἱ χαλκίχροοι εἶχον ἐπαναστατήσῃ, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ ἡμῶν. Οἱ Βεῖδες, ὡς παρ' αὐτοῖς καλοῦνται, εἰ διοικηταί, ὑπετάχθησαν εἰς τὰ Γαλλικά ὅπλα, καὶ ἐπεμείνανε κύριοι τοῦ παντός.

Ἐδῶ ὁ ἀπόμαχος ἐσταμάτησεν, εἰ ὀφθαλμοὶ τοῦ

ἐστράφησαν πρὸς τὸ ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον διὰ στιγμὰς τινὰς ἐθεώρει μὲ κατάνυξιν.

— Ἐ! λοιπόν! ἠρώτησεν ὁ πολίτης, μετὰ ταῦτα πεντηκόνταρχε;

— Μεταταῦτα.... εἶναι τὸ τέλος. εἶπεν ἀποτόμως τὴν 14 Ἰουνίου 1800 ὁ στρατηγὸς Κλέβερ ἐδολοφονήθη, ἐκ τοῦ δώματος τοῦ κήπου του παρ' ἐνός Τούρκου, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι κερδίξῃ τὸν παράδεισον, φονεύων ἕνα χριστιανόν.

Ἐν τούτῳ ἐσιώπησεν. Οἱ γέροντες στρατιῶται, οἵτινες παρ' αὐτῷ εὕρισκοντο, καὶ οἵτινες μετὰ πόθου ἤκουον τὴν διήγησιν, ἐφαίνοντο ὅτι συνεμερίζοντο τὴν συγκίνησίν του· καὶ αὐτὸς ὁ ἔμπορος ἐμείνεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἀκίνητος.

— Τὰ δὲ λείψανά του διεσώθησαν; ἐπανέλαβε μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Μετεφέρθησαν εἰς Μασσαλίαν, καθ' ὃν καιρὸν ἐκενώθη ἡ Αἴγυπτος, διέμειναν εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἰρ μεχρισότου ὁ ἀγαθὸς Λουδοβίκος δέκατος-ὄγδοος διέταξε νὰ μετακρίνωσι ταῦτα καὶ τὰ θέσωσιν ἐν τὸς μνημείῳ εἰς τιμὴν τοῦ Βαπτιστοῦ ἀνυψωμένου. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἤκουον περὶ τοῦ μνημείου τούτου, ἀπὸ τὸ 1818. Ἀλλ' ἰδοὺ αὐτὸ τέλος πάντων, ἰδοὺτο, καὶ τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι ὁ κατασκευάσας αὐτὸ δὲν ἦτον ἀτεχος.

— Εἶναι συμπατριώτης, παρετήρησεν ὁ ἔμπορος.

— Οὕτως ὁ ἥρως καὶ ὁ τεχνίτης συνενόηθησαν, ἐπρόσθεσεν ὁ πεντηκόνταρχος. βλέπει τις λοιπὸν ὅτι ἦσαν τῆς αὐτῆς ζυμῆς.

— Παρατηρεῖτε δὲ τὰ ἐπὶ τῆς βάσεως κάτωθεν ἀνάγλυφα;

— Μάλιστα, τοῦτο μὲν παριστᾷ τὴν μάχην εἰς Ἀλενσίρσεν, ἀπέναντι τοῦ ὀχυρώματος, ἐκεῖνο δὲ παριστᾷ τὴν μάχην τῆς Ἡλιουπόλεως. Καὶ πραγματικῶς ἀπαράλλακτα ἐβαδίζαμεν πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἀναγνωρίζω δὲ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους μου.

— Οὕτω λοιπὸν εἶθε εὐχαριστημένοι, πεντηκόνταρχε;

Ὁ ἀπόμαχος ἐθεώρησε καὶ πάλιν τὸν ἀνδριάντα χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ὕψωσε δὲ, εἰς σημεῖον σεβασμοῦ, τὸν πῖλόν του καὶ στρέψας μὲ δακρυσμένους πρὸς τοὺς συνεταίρους του ὀφθαλμούς.

— Βῆμα ταχὺ, εἶπε.

Καὶ ἔγεινεν μετ' αὐτῶν ἄφαντος ὑπὸ τὰ δένδρα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Δ. Β.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Φεβρουάριος.

Παρήλθε καὶ ὁ μὴν Ἰανουάριος, δι' οὗ ἤρξατο τὸ νέον τοῦτο ἔτος. Ἠρξάτο δὲ τοῦτο εὐθυμον, εἴτι καὶ ἔτερον, μὲ χοροὺς, μὲ δῶρα, μὲ θέατρον, μὲ εὐθυμίας! Ἡ Ἑλλὰς ἀποκίτησεν πάλιν Θέατρον Ἰταλίδων, με-